

Universitätsbibliothek Paderborn

Thesavrvs Sacrорvm Ritvvm, Sev Commentaria In Rvbricas Missalis, Et Breviarii Romani.

In quibus origo cuiusque Ritus, causae historicae, vel mysticae, ex
maiorum ingenio, Theoria, Praxis, obligatio, & exquisitus vsus, additis
opportune Decretis omnibus S. Rituum Congreg. quàm breuissimè
explicantur.

Gavanti, Bartolommeo

Venetii, 1647

De Inuitatorio. 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9521

Romæ restituit, ex Rup. lib. r. de diu. Offic. c. 35. non simpliciter. sed instituendo, ut diceretur etiam extra tempus Paschale, vt exponit Baronius, Augustinum citans in Psalm. 106. dum scribit de Damaso, anno 384. Erat enim in vsu Ierosolymis ante Damasum, qui & Romæ eamdem vocem ordinaverat, sed deinde fuerat omissa usque ad tempora Sancti Gregorij, qui eamdem restituit.

7 Post Septuagesimam loco, *Alleluia*, dicitur, *Laus tibi Domine, &c.* ex Decreto Alexandri Secundi, ut ait auctor Gemmæ anni. lib. 4. cap. 117. titulo de Sancto Stephano, in postremis, verbis. Mutationis huius ratio est. ex Alcuin. c. de Septuages. quia conuenit humiliori tunc vti lingua, qualis est Latina comparata cum Hebreæ.

De Inuitorio. Cap. V.

1 **H** Abetur Inuitatorium apud Amalar. lib. 4. c. 9. in quo, inquit communis Cœtus Fratrum, conuocat omnes degentes vndeque, ut excitentur, & veniant ad confitendum Domino. De eodem Alcuinus ante Amal. dum causam reddit, cur Inuitatorium in die Epiphaniæ non dicatur.

2 Dicitur autem sexies integrè, intra Psalmum, *Venite*, & ter imperfectè, id est pro medietate eiusdem: quia aliqui perfectè, aliqui imperfectè in uitationem recipiunt. Senarius est perfectorum, qui constat uno, duobus, tribus. Imperfectorum numerus est illorum trium, qui Superbiæ, Avaritiae, & Luxuriae student. Dur. in Rat. lib. 5. cap. 3. Sexies item integrè, quia in sex ætatibus mundi inuitantur omnes ad Deum. Mich. Timot. in Spec. ordin. 4. p. tract. 6. c. 16.

3 Variatur pro Officij qualitate, & in Ferijs variari tradit Radul. prop. 15. quæ varietas concinnior est hodie, quam ante Pium V. tum in officio de tempore, tum de Sanctis.

4 Dominico die, de creatione; *Qui fecit nos*; quæ facta est primo dierum omnium. in reliquis diebus concordat Inuitatorium cum antiquis.

D. Barth. Gauant. Tom. II.

5 In die Epiphaniæ non dicitur, ex Alcuino cap. de *Theophania*, quia, inquit, Herodes inuitauit, & congregauit Scriptas, ut scirent de Christo ad eum dē occidendum; Vel quia Magi, inquit Hugo in Spec. c. 3. à nemine inuitati venerunt ad Christum; Vel quia Psalmus, *Venite*, dicitur eo die in nocturnis, neque bis: in eodem officio dici Psalmus solet; Dur. lib. 6. cap. 16. & in tertio Nocturno Psalmus ille dicitur; quia tempore gratiæ inuitatur omnes ad Deum; non ita communiter in lege, & ante legem. Vnde frequens est repetitio verborum, *Venite adoremus tū*.

6 Non dicitur in triduo ante Pascha, ne inuitemur, sed potius per silentium detestemur pestiferum Iudaorum consilium, & conuentum eorum contra Christum. Præterea Apostoli tunc dispersi erant, qui alios ad Dominum inuitare consueuerant; Durand. lib. 6. c. 72.

7 Quando, & cur in Officio defunctorum dicitur, vel taceatur, dicemus ultima Sectione.

De Hymnis. Cap. IV.

1 **H** Ynni Græcè, laudes Latinè. Sunt enim cantus laudem continentes Dei. Aug. Psal. 72. ita ut hæc tria constituant Hymnum, Laus Dei: Laus, & Cantus. Carmina quæcumque in laudem Dei Hymni vocantur ad Isid. lib. 1. de diu. offic. cap. 6.

2 Primus auctor David ex Isid. ibidem inter Græcos è nostris primus Hierotheus, & Nepos, apud Eusebium lib. 7. Hist. cap. 19. Deinde Hilarius è Latinis librum edidit. Hymnorum Ecclesiasticorum, teste Hieron. de Script. Eccles., quem imitatus Ambrosius Hymnos populo componens persecutionem Iustinæ Augustæ rerum nouitate leniuit, ut scribit Vualast. de reb. Eccles. c. 25. & tunc in Ecclesia quoque cantari cœperunt. quamquam & Apostolicum inuentum fuisse dicendum est, de quo Paul. Colosser. 3. Ephes. 5. imò à Christo deduci potest, qui Hymno dicto, exiuit in montem Oliveti. Acta 1. 26.

D. 3. 3. Cap.

